

Redactor: Laura Nicolescu
Tehnoredactor: Ameluța Vișan
Coperta: Monica Balaban

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
STOILESCU, DORIAN

Vitralii în lumină de vară / Dorian Stoilescu &
Loredana Tudor-Tomescu. - București : Cișmigiul Books, 2026
ISBN 978-606-28-2187-6

I. Tudor-Tomescu, Loredana

821.135.1

© Toate drepturile asupra acestei lucrări sunt rezervate, nicio parte din această
lucrare nu poate fi copiată fără acordul Cișmigiul Books

Copyright © 2026
Cișmigiul Books este un imprint al Editurii Universitare
Editor: Vasile Muscalu
B-dul. N. Bălcescu nr. 27-33, Sector 1, București
Tel.: 021 – 315.32.47
www.editurauniversitara.ro
e-mail: redactia@editurauniversitara.ro

Distribuție: tel.: 021.315.32.47/ 0745 200 718/ 0745 200 357
comenzi@editurauniversitara.ro
www.editurauniversitara.ro

Dorian Stoilescu & Loredana Tudor-Tomescu

Vitralii în lumină de vară

Cuprins

Prefață	5
Cuvânt înainte	7
Montaj cu sfori legate greșit	10
Adormire	12
Iubito 45+	14
Mergând mai departe	16
Pe sârmă	18
Insperiență	21
Lucrurile	22
Nesomnul de vară	23
Leapșa	24
Suma exactă	26
Tenacitate	27
Outback sunset	28
Pareidolia	29
Podurile din Sydney (I)	31
Podurile din Sydney (II)	33
Intrare în Blue Mountains	35
Peisaj din Melbourne CBD	36
Vitralii în lumină de vară	37
Improvizatie 1 (despre așteptare)	39
Improvizatie 2 (despre fragilitate, fericire și moarte)	40
Improvizatie 3 (despre amintiri)	41
Faleza	42
Viața merge-nainte	44
Alege o singurătate	45
Din goana trenului	47
Un el și-o ea vorbind despre divin	49
Dorian ș-atât	50
Despre cămăși ca despre oameni	51

Îndrăzneți	52
Dezpietire	53
Cușca leului	55
Umbre	56
My bad	57
Swearing therapy	58
Apartament, 4 camere, de închiriat	59
Hai, că merge!	61
Nud	62
London rain/ instead of happy birthday	63
Sunt un punct de lumină,	65
Post-cyclon	66
Yoga peace	67
Code mixing philosophy session	68
No job today	70
Străinătatea inimii tale trecând pe lângă inima mea	73
Rugăminte/ Rugăciune	74
Tu ești războiul meu	76
...Această zi toridă,	77
Era bine	78
Urechea ta, la distanță de 2 degete și-o răsuflare	79
(Ne)fericire	81
Marș afară!	84
Pe nisipul din mine	85
O cărămidă pentru zidul fericirii	86
Cuprins	88

Montaj cu sfori legate greșit

Mă duc la oameni care m-au rănit, mă duc să-i vindec,
mă frământ să-i fac să-nțeleagă. Rănile-mi spun că ei mă iubesc,
că-i de învățat din greșeli, câștig răbdare. Ce s-a întâmplat
e vina mea, dac-a fost ceva rău de la ei și rabd, va fi bine,
ne vindecăm *in corpore*, devenim cu toții mai buni.
Soarta atârână de mâna mea, simt, voi ajunge la capăt,
voi înțelege, în sfârșit, cine sunt, (cum sunt, că sunt).

Dar mă simt sfoară legată greșit, tot mai subțire,
înțeleg că, uneori, depărtarea rămâne singura mântuire,
degeaba-ți bați capul, nu poți schimba pe nimeni.
Dar eu, eu ce schimb? De unde încep să tai?
Ce amputez mai întâi? Ce arunc, ce păstrez?
Unii sunt fântână secată, unii vor merge singuri,
unii vor merge cu mine, poate. Împreună.

Mă trezesc din visul acela în care cad la nesfârșit
și-mi dau seama că aveam ochii deschiși.
Gust aerul, îl înghit să-mi țină și de foame, și de sete,
în timp ce mă deznod – funie legată greșit
de gâtul zilei de mâine.

Adormire

Prietenii? Fiecare-n alt colț de lume, eu tot
în alt colț de lume - lumea are atâtea colțuri
și ne lăudăm că pământul e rotund!
Așa trebuia, să devenim altcineva.
M-am trezit în creierul nopții, stinger,
sufletul respira absență, otrăvindu-se.

Am urcat în trenul fără conductor,
părea că pe mine m-așteaptă: eram singurul pasager,
o cioară și-a-nfipt ghearele în îngerul meu păzitor
și i-a luat locul, pe umăr.
Aș fi vrut s-adorm la loc, dar pasărea
mizase totul pe cartea asta, să-mi poată scoate ochii.
Mi-era rău de nesomn, de incertitudini,
de drumul ăsta fără hartă și fără busolă,
de noutatea lui abrazivă.

Realitatea imediată aluneca peste mine ca apa pe-un corp uleios,
n-o vedeam, încercam să privesc dincolo de pereții vagonului.
Ceva trebuia schimbat - deciziile, trenurile, zborurile...
pașii, destinul... toate. Toate ar fi trebuit să fie altfel,
poate trenul ăsta să ducă undeva unde toate-s altfel?

Eu voiam doar să dorm, atât,
dar cioara nu mă scăpa o secundă din ochi.
Singura lume în care eram viu, palpabil, viu de tot, cel mai viu,
era un labirint cu ziduri ale morții.

Trenul ăsta mă poate salva, dacă adorm și-i desenez în somn
traseul –
hartă i-ar putea fi doar visul meu
cel mai scump, neterminat.

Mă pândeam în somn, cu ochii deschiși,
așteptând s-ajung dincolo, să călătoresc până la capăt,
măcar o dată,

să renasc.

Iubito 45+

Instinctul ți-a devenit supremul oracol. Nu cumperi blugi tociți,
ci îi macini, visător-metodic, plimbând în lesă câinii timpului,
acei labradori întunecați ai iubirilor pierdute.
Ai încetat să mai dai cu lama-n tine orbește,
s-adormi durerea cealaltă, făcută cadou
la asfințitul fiecărui nou salt kamikaze
-relocate the pain doesn't work forever-
mai faci loc și mai dai timp
numai minunilor nebrevetate încă.

Nu mai dai cecuri în alb celor care te văd prin filtre virusate,
te uiți la ei cu retină-Roentgen, știi instantaneu cine-i gata.
Cămașa ți-o porți necălcată, comodă și curată doar,
nu mai scrii imnuri unor cârpe la suprapreț,
nu mai încerci să-i mulțumești pe toți
de când ai înțeles valoarea
ultimului strop de putere.
N-aștepti pe nimeni.
Din clepsidră, nisipul a fugit de nebun,
nu mai cheltui nimic din puținul rămas.

Plătești bucurioasă *life insurance* pentru ridurile astea
- confidențele grozăviilor din care-ai ieșit vie (măcar atât!),
dacă nu întreagă,
ele arată alegerile tale sau, și mai și, lipsa de opțiuni
grefată pe obligația de-a merge-nainte -acest anus contra naturii,
în care, uneori, ne împotmolim atât de tare
încât inima nu mai știe dacă bate pentru noi
sau împotriva noastră.
Nu mai lași viața să fie o interstație între

rutină anestetică și goană după vise.
Nu crezi în jumătatea ta care umblă liberă, pe undeva,
printre castele de nisip din înșorita Spanie și-o s-ajungă,
la un moment dat, și pe strada ta, odată cu soarele.

Nu, tu nu crezi în oameni-jumătăți,
nu mai mizezi totul pe o carte
din buzunarul unei mereu alte posibile jumătăți,
doar ca să sfârșești, din ce în ce mai ciopârțită,
în colecțiile de fluturi ale altora.

După iubiri ca-n filme (mă rog, trendul merge spre filme de
groază),
după prăbușiri spectaculoase, după depresii care-au inventat
tunelul fără (luminiță la) capăt,
după atâta viață cu orizontul la distanță de-o flegmă,
după surmenaj pe pâine și otrava zilnică a calculelor meschine,
de la o leafă la alta
-le recunoști pe toate, te-au vizitat și separat, și împreună-
sinele tău este acum zăpadă căzând peste-o casă în flăcări.

Ai învățat *the hard way* că sufletul se vindecă mai greu
decât oasele zdrobite. De aceea, cauți înafara
și înăuntrul tău locul perfect și momentul potrivit
pentru un ultim salt de panteră
la

gâtul

Fricii.

Mergând mai departe

Noi, cei care ne-am născut fără pământ solid sub picioare,
am aflat că marile epoei s-au petrecut demult,
cu mult înainte de-a ne naște;
nu ne-a mai rămas decât să ne croșetăm singuri una,
azvârlîți centrifugal cum suntem, din toate amantlăcurile istoriei,
dar tot cu material perisabil și *faulty*.

Pe repede-nainte, ne-am injectat doze letale de vinovăție,
am pus stârvuri și garduri de sârmă ghimpată
peste țeasta oricărui vis mai îndrăzneț
până n-a mai rămas din el decât
praful și pulberea:
vina de-a ne fi părăsi țara, părinții și prima iubire
de-a fi plecat prea târziu,
de-a nu ne mai fi acasă niciunde,
de-a vrea și de-a nu vrea să ne întoarcem,
vina de-a ne simți învinși chiar și când trecem
linia de sosire primii,
vina de-a nu ști de ce ne inundă toate acestea
sau cine am devenit între timp.

A locui în amintiri înseamnă a trece suferința
pe ștatul de plată,
dar acolo, în copilărie, încă mai am
un castel rămas în picioare.

Colecționez șanse pierdute, le râd ștrengărește,
apoi fug cât mai departe de acest carusel
de inimi sparte, gânduri schingiuite și cioburi
pe-o stradă lăturalnică și complice

-n-am nevoie de tuneluri lungi,
să știu că la capătul lor e lumina.
Știu că lumina este.

Pentru o clipă, doar pentru o clipă,
îmi înghit veselia, din grijă pentru ceilalți,
mă uit împrejur, îmi păzesc spatele,
în timp ce fața-i pregătită să le ia frontal pe toate.
Apoi îmi regăsesc zâmbetul, un pic mototolit,
și-l pun ca pe-o mască de oxigen
prin care pot, în sfârșit, respira
ziua de mâine.

Pe sârmă

Mers de arlechin pe sârmă, fără pauze publicitare,
fără cugetări existențiale...
doar pui un picior înaintea celuiilalt și-ncerci
să nu descoperi dacă
se poate sta în aer fără să dai din aripi...

Fiecare sârmă te duce-n altă parte,
nu ți se spune, însă, niciodată destinația,
n-ai cum să știi când, unde sau dacă
vei cădea, tot așa cum nu-ți poți aminti
dacă ai fost iubit vreodată, cum se simțea aerul,
cum cădea lumina când inima ta
se rezema de niște brațe deschise.
Nu-ți amintești nimic când tot cortexul tău se concentrează
pe a pune un picior înaintea celuiilalt
și-a înainta pe sârmă.

Rareori, primești daruri cu care nu știi ce să faci,
cât sau dacă le vei păstra - nimeni nu trăiește
cum a visat, cei mai mulți trăim-ne zvârcolim cum ni s-a dat.

Daruri-șanse, daruri-uși deschise, daruri-bilete gratis spre destinații
atât de exotice încât
nici nu-s trecute pe hartă...
Te ia cu frig când dai cu ochii de profeții fataliste
scrise mărunț, în greaca veche,
pe etichetă.
Le-ascunzi într-un sertar adânc,
le ții sub cheie, pentru altă dată,
pentru altă viață.

Numai o ciocnire demolatoare
cu un destin sau cu altul
le mai poate scoate de acolo
și arunca în aer, la lumină,
pe masa de joc, când se fac cărțile,
când se-mparte norocul cu pipeta.

Poate o dragoste nouă
care să țină cât piatra-n munte,
ar putea să pună o scară
la capătul sârmei-fără-capăt.
(pe care încerci inutil să-ți ții echilibrul)
Poate că îmblânzirea ochiului
cu care tai în carne vie, în carnea propriei vieți,
ar putea schimba ceva, cât de cât
-uită-te la ea ca la un copil
cu nevoi speciale,
dă-i mai multă dragoste decât i-ai fi dat
dacă ar fi curs normal, prin matca potrivită.

Poate că banalitatea zaharisită a unui răsărit,
văzut prin lentila celui care știe că acesta e ultimul
ar putea pune inima înapoi la locul ei, în stânga,
unde a stat dintotdeauna și și-a văzut de treabă.

Poate că a reciti cărțile iubite, cu ochi de bărbat îndrăgostit,
e o ușiță secretă, un *dog gate*, spre un alt fel de fericire,
una cuminte, cu codițe-mpletite
și cu unghiile tăiate regulamentar.

Poate că a fi, doar a fi, cu ai tăi,
așa răi-buni, proști-deștepți cum or fi,
doar a fi cu ai tăi, pentru ai tăi,